

Budafok, 1895. március 7. – Budapest, 1983. június 20.

Vasutas családból származott, apja váltóőr volt. 1910-ben szülőhelyén négy elemi és polgári végzett. Ezután épület- és műlakatosnak tanult egy magáncégnél. 1913-ban segédlevelet szerzett, azonnal belépett a Magyarországi Vas- és Fém munkások Központi Szövetségébe. Első munkahelyéről politikai okból – május 1-jén megtagadta a munkát – bocsátották el. Egy társával Bécsbe ment szerencsét próbálni; az épülő osztrák–magyar bank építkezésén kaptak munkát. A világháború kitöréséig egy osztrák cég műlakatos-segédként alkalmazta őket. Mikor megtudta, hogy Csepelen kevés a hadimunkás, 1914 őszén hazajött és fel is vették, köszörűs lett. 1915-ben bizalminak jelölték. A szervezkedéssel a hadiüzemben sem hagyott fel, ezért büntetőszázaddal az olasz frontra küldték, a budapesti forradalom hírére megszökött. A MÁV ferencvárosi fűtőházában a bizalmi testület tagja, a helyi szakszervezeti csoport elnöke lett. A kommün alatt a vörös vasutas ezred építőszázadának katonájaként részt vett a védelmi harcokban. A kommün bukása után munkahelyéről elbocsátották; feketelistára helyezték, gyárról gyárra vándorolt. Többek között a Györffy-Wolf-gyárban, a Gizella Gőzmalom javítójában és a budapesti Egyesített Villamosvasútnál dolgozott lakatosként. 1926-ban ismét visszatérhetett Csepelre, a Weiss Manfréd Idomszer- és Csőgyárban alkalmazták. A következő években szakszervezetének csepeli csoportjában és lakóhelyén, a pestszenterzsébeti MSZDP-csoportban fejtett ki mozgalmi tevékenységet. A Stromfeld Aurél vezette rendezőgárda tagja volt. 1926-ban megismerkedett Demény Pállal és Pest környéki illegális kommunista mozgalmával. 1936-tól a Demény-féle szervezet aktivistája. Pestszenterzsébeti házában zártkörű szemináriumokat, szervezési és sztrájkjelőkészítő megbeszéléseket tartottak, megünnepelték a március 21-i és november 7-i évfordulókat, hallgatták a moszkvai rádiót. 1937-től az erzsébeti illegális belső kör tagja. Az 1938. szeptember végén, a Demény-csoport által szövegezett és kinyomtatott antifasiszta és háborúellenes röplap terjesztéséért a csendőrnnyomozók letartóztatták. A csepeli W. M.-gyár a röpiratosztás idején már ismét hadiüzem volt, ezért az 1938. december 5-én tartott tárgyalás tizenegyed rendű vádlottjaként két hónap fogházra ítélték; büntetését a Markó utcai fegyintézetben kellett letöltenie. Munkahelyéről azonnal eltávolították és Csepel területéről „örökre” kitiltották, egyúttal rendőri felügyelet alá helyezték. 1938 után kisebb cégeknél kapott munkát. 1942-től az illegális üzemi főbizalmi testület tagja. 1944 októberében részt vett a Rajk László és Demény Pál között lezajlott, pártegyesítő tárgyalásokon, valamint a Kiss János és Tartsay Vilmos vezette katonai ellenállási csoporttal folytatott megbeszéléseken. 1944–1945 fordulóján a pesterzsébeti és a csepeli ellenállási mozgalmat sikeresen irányító tizenhármas egységbizottság tagja. Szociáldemokrata és különböző kommunista csoportokhoz tartozó társaival együtt sikeresen megakadályozták Csepel kiürítését, és eredményesen szabotálták a Weiss Manfréd Gyár nyugatra telepítését. 1945. január 9-én az orosz csapatokat fogadó bizottság tagja. Pesterzsébet felszabadulása után részvételével megalakult a néptanács, megindították a termelést, a gyárvezetés és a községi közigazgatás élére álltak. Január 18-ától a W. M. Gyár ideiglenes – az országban az első – üzemi bizottságának elnöke, tisztét 1945. augusztus közepéig tartotta meg. 1945 augusztusa és 1949 májusa alelnök volt. 1945. április 2-ától Budapest képviselőjeként az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagja. 1945. november 4. és 1951. május

18. között az MKP illetve a Magyar Függetlenségi Népfront nagy-budapesti listájáról jutott be a törvényhozásba. 1949. augusztus 23-án az Országgyűlés elnökévé választották. 1951. májusban lemondott, átvette a varsói követség, 1954-től nagykövetség irányítását. 1955. június 18-án felmentették; hazatérése után jelentéktelen osztályvezetői állást ajánlottak fel számára, ekkor nyugdíjba vonult. 1946. október 1-jétől az MKP KV póttagja, 1948. június 15-étől 1954. május 30-ig az MDP KV rendes tagja volt. 1956 végén ismét a közélet felé fordult, részt vett az MSZMP szervezésében és a XII. kerületi munkásőregység alapításában, amelyben 1966-ig maga is szolgált. 1957 és 1963 között a Vas-, Fém és Villamosenergia-ipari Dolgozók Szakszervezete alelnöke volt.